

til hvilken dette Hverv kunde overdrages. Det har jo imidlertid ogsaa gammel Hjemmel i Praksis at lade de kommunale Myn- digheder foretage de kirkelige Vigninger, og i nærværende Tilfælde synes der fra Kommu- nens Side at kunne være saa meget min- dre at indvende derimod, som en Del af Vederlagene tilfalder Skolelærerne, og udgør en ikke uvæsentlig Del af deres Lønning, hvis Udredelse og Tilvejebringelse Kommunen og- saa i øvrigt er ansvarlig for.

Med Hensyn til Indholdet af Forsla- gets enkelte Paragraffer skal der i øvrigt be- mærkes følgende:

Til § 1.

Naar det her er overladt til Hvertallet af dem, der hidtil have opfyldt deres Offer- pligt, at begære Afløsningen foretaget, er Grunden hertil en dobbelt, idet man dels herved har ment sikrest at faa en Tilken- digelse fra dem, hvem Menighedens og Kir- tens Tærv paa dette Punkt stod klarest, dels har maattet se hen til, at de, der hidtil alene eller saa godt som alene have båret den hele Menigheden paahvilende Byrde, ogsaa maatte have et naturligt Krav paa, hvis de ønskede det, at faa Byrden fordelt paa samtlige Menighedens Medlemmer.

Efter den Maade, hvorpaa Vigningen af Offervederlagene fremtidig tænkes ordnet, ifr. § 4, vil der ikke være noget i Vejen for, at Afløsningen efter Begæring finder Sted i et enkelt af flere til samme Pastorat og Kommune hørende Sogne for sig.

Til § 2.

Ved den Forhandling om Offerveder- lagets Størrelse, der i Henhold til denne Paragraf skal finde Sted, er man gaaet ud fra, at der først og fremmest vil blive taget Hensyn til, hvad der efter Omstændighederne maa anses for at være et passende Veder- lag for Offeret fra hele Menigheden. Først naar Enighed herom ikke har kunnet naas, har man ment at burde slaa sig til Taals med, at Gennemsnittet af Offeret i det sidst forløbne Jemaar med Tillæg af en Tiende- del lægges til Grund ved Fastsættelsen af Vederlagenes Størrelse. I og for sig havde man ønsket at kunne tage Gen- nemsnittet for en længere Arrække — f. Eks. 10 Aar — men man mener at have Erfaring for, at dette vanskeligt vil kunne oplys i alle Tilfælde, hvorhos det fore- slaede Gennemsnit formentlig ogsaa bedst stemmer med Reglen i § 1, og i denne Pa- ragraf har man under alle Omstændigheder ikke ment at kunne gaa længere tilbage end

5 Aar for at udfinde dem, der skulle være berettigede til at begære Afløsningen.

Paragraffens Regel om Fordelingen af Offervederlagene stemmer med de Regler, der allerede i Almindelighed følges i Praksis ved Stadfastelsen af Overenskomster om Højtidsofferets Afløsning.

Til § 3.

Hvad Indholdet af denne Paragraf an- gaar, finder man kun Anledning til at be- mærke, at Bestemmelsen i Slutningen af Paragraffen maa anses for at være en lige- frem Følge af, at de paagældende Embeds- og Bestillingsmænd, der allerede ere i deres Embeder eller Bestillinger ved Lovens Kraft- træden, ikke ere kaldede med Forpligtelse til at undertæste sig en saadan Afløsning, som Loven hjemler. Noget større praktisk Be- tydning som Hindring for Gennemførelsen af Offerafløsninger i en længere Arrække vil denne Bestemmelse dog næppe faa, idet Erfaringen viser, at de offerberettigede som Regel ere meget villige til at indgaa paa en Afløsning, naar den kan gennemføres paa de i § 2 omhandlede Vilkaar.

Til § 4.

Til hvad der med Hensyn til Indholdet af denne Paragraf er anført i de indledende Bemærkninger, skal her kun søjes, at man, naar Offeret, som paatænkt, ogsaa uden de kommunale Autoriteters direkte Indvilligelse skal kunne forandres til en fast aarlig, per- sonlig Afgift, ikke har ment at kunne se bort fra den almindelige Regel i Grundlovens § 77 om de lovbefalede personlige Afgifter til Folketirken. En Følge heraf vil det blive, at Afgiften paalignes samtlige So- gnets Beboere — ogsaa Sognebaandsløjere —, der ikke godtgøre at være Medlemmer af et i Landet anerkendt Trossamfund, men saaledes, at Bidragene fra dem, der ikke høre til Folketirken, tilfalde Skolevesenet.

At man med Hensyn til Fordelingen af Offervederlaget paa de bidragspligtige har ment at burde holde sig til Reglerne for Formue- og Lejlighedsbidragenes Fordeling, medens efter de nugaeldende Regler enhver konfirmeret Person er pligtig til at svare Højtidsoffer efter sin Stilling og Evne, har sin Grund i, at der ellers ikke vilde kunne findes en Norm for Fordelingen. Naar Hensyn tages til, at i Henhold til Landkom- munalovens § 21 ogsaa enhver, der har fast Ophold i Kommunen, kan ansættes til Bidrag af Formue- og Lejlighedsstat efter sin hele økonomiske Stilling, vil det sikkes